

פיצק'ילה שלי...

הנה הגיע היום הזה, היום הזה שאנחנו מתאספים כולם, כל מי שהכיר ואהב אותך. מתאספים ביחד כדי לבוא ולהעביר את כל האהבה הזו שלנו אלייך. כמו שאמרתי בעבר, לא צריך יום אחד בשנה בשביל לזכור ולאהוב, את איתנו ואיתי בכל יום, כשאני קם בבוקר, כששותה קפה, כשרואה טלוויזיה וכשהולך לישון. חמש שנים שאת חיה בתוכי, בגופי, בנפשי, תמיד נמצאת איתי, ימים מלאים באהבה אינסופית וזיכרונות רבים, ששום דבר לא יוכל למחוק. שרון, כמה חיוכים השם שלך מעלה, כמה זיכרונות הוא מזכיר, כמה שמחה.

אפילו בתקופת המחלה, למרות הכאב הרב שקרע אותך מבפנים, המשכת לחייך, לשמוח ולתת לנו את התחושה שהכול יהיה בסדר והחיים עדיין יפים, שיש על מה וצריך להילחם, אך בסוף זה היה חזק מכולנו.

אז אם באנו הנה על מנת לזכור ולהזכיר, אני רוצה שוב דווקא ללכת למקום אחר, לא של עצב אלא של שמחה, של צחוק, אני תמיד מעדיף להסתכל אחורה ולהיזכר בדברים הטובים. שרון ואני אהבנו לטייל בארץ ובעולם, השתדלנו לפחות פעם בשנה לקחת פסק זמן ולטוס לאנשהו, היינו יושבים ומתכננים. ולדעתי בכל טיול הכנסנו לפחות יום אחד של פארק שעשועים, רכבות הרים. הדבר המצחיק היה ששרון תמיד פחדה, היינו עומדים בתור והיא הייתה בוכה, עוד לפני שהיינו עולים לרכבת, ומחזיקה לי את היד. ואז שהיה מגיע תורנו לעלות, היינו נקשרים ואחרי שמפעילי הרכבת היו עוברים לבדוק שכולם קשורים היא תמיד תמיד ביקשה שגם אני אבדוק שהיא קשורה מספיק חזק, זה היה סוג של טקס שלה, היא לא הייתה נרגעת עד שלא הייתי בודק שהם בדקו טוב. כמובן שאחרי הנסיעה היא הייתה יורדת ומאושרת עד הגג, כמה כיף היה לה. ואז היינו הולכים לתור הבא והכל היה שוב. תמיד זה הצחיק אותי. אבל היא לא ויתרה על אף רכבת, ואמרה: "אם אתה עולה – אני עולה איתך". צילמנו המון, ויש לנו כמה וכמה אלבומים. לצערי, היום האלבומים האלו נשארו כזיכרון בלבד, אלבומים שאני פותח מידי פעם ומסתכל איפה היינו, מה חווינו. זיכרונות שלנצח ילכו איתי.

אסיים עם מילותיו של שלום חנוך:
"לו רק יכולתי להביא לך פתרונות
כל מה שרק ניתן
היה כבר כאן מזמן
להביא לך פתרונות
כל מה שרק ניתן
היה כבר כאן מזמן..."

פיצק'ילה שלי, אוהב תמיד, אוהב אותך לנצח.